

10de JAARGANG, NR. 174
12 MAART 2012

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWSBERICHTEN

5 BOEKBESPREKING

6 PLATENRECENSIES

Martin Fondse, Anton Goudsmit,
 Ruben Hein, Bugge Wesseltoft,
 Lee Konitz/Zoot Sims, Terri Lyne
 Carrington, Ivo Perelman,
 Anto Pett/Bart van Rosmalen e.a.

12 CONCERTVERSLAGEN

Brad Mehldau, ICP-Orkest,
 Stageband.

EN VERDER:

16 The Jazz Connection (Lex Lammen)

JAZZFLITS 175

staat 26 maart op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

MONSIEUR DUBOIS STOPT

Monsieur Dubois. (Foto: Sabine Plamper)

De leden van Monsieur Dubois zetten na 12,5 jaar een punt achter hun succesvolle groep. "De creatieve fles is leeggedronken."

De formatie van Bart Wirtz (altsax), Kasper Kalf (bas), Maarten Meddens (keys), Rudi Sanders (drums), Daniel Nösig (trompet) en Christian Fehre (percussie) vindt dat 'het verhaal verteld is'. De groep werd in 1999 opgericht op het Rotterdams Conservatorium. Het eerste album, 'Ruff', volgde in 2006. Twee jaar later toerde de groep met trombonist Joseph Bowie door onder meer Nederland, Italië en Duitsland. Monsieur Dubois deed het ook goed over de grenzen. Onze oosterburen golden voor de Rotterdammers als een 'tweede thuisland'. Ook in Oost-Europa maakte de groep furore. Vorig jaar verscheen het laatste album 'Slow Bombastik'. Als slotakkoord verschijnen nog twee nieuwe tracks op vinyl.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

THE COOKERS VOORAL NA DE PAUZE INSPIREREND

Na een drukke tournee langs jazzclubs Iridium in New York en Ronnie Scott's in Londen speelden The Cookers op 25 februari eenmalig in het Bimhuis. Een vermoeiende trip voor musici die tot de jazztop van de jaren zestig en zeventig behoorden. Misschien dat die vermoeidheid ertoe leidde dat The Cookers voor de pauze weinig structuur vertoonden en zeker niet klonken als een goed ingespeeld septet dat al sinds 2007 twintig tot dertig keer per jaar op het podium staat. Deze groep, een idee van trompettist David Weiss, die zelf meespeelde, houdt geïnspireerd door de befaamde lp 'Night of the Cookers' de hardbop levend. Na de pauze speelde de groep nieuwe composities voor hun deze maand op te nemen cd, sommige niet eerder voor publiek gespeeld. Niet meer gedreven door de wens hoogspanning te creëren, maar voorzichtig aftastend wat de composities te bieden hebben, speelde de groep plotseling een stuk geïnspireerder, coherent en spannend, waarmee bewezen werd dat het niet altijd 100 graden Celsius hoeft te zijn om te koken. Op de foto de frontline met van links naar rechts Billy Harper, David Weiss, Eddie Henderson en Craig Handy. Het ritmetrio bestond uit pianist George Cables, drummer Billy Hart en bassist Cecil McBee. **Tekst en foto: Tom Beetz**

NIEUWS

Alter ego Rik Mol op nummer 1 in Belgische hitparade

Het debuutalbum van Ryan Ricks heeft de eerste plaats in de Belgische hitparade bereikt. Ryan Ricks is het commerciële alter ego van jazztrompettist Rik Mol. Op zijn album 'Ryan Ricks' zijn popsongs als 'Waltzing Matilda', 'Annie's Song', 'In Dulci Jubilo' en 'Sweet Dreams Are Made of This' in een easy listening-versie te horen.

In België verscheen de cd begin dit jaar (bij platenmaatschappij CNR). De Nederlandse release volgt op 6 april. Voor Ryan Ricks was Marco Borsato de laatste Nederlandse artiest die in België op nummer 1 stond. Klik hier voor een promotievideo van Ryan Ricks' cd: <http://bit.ly/zCxe4n>.

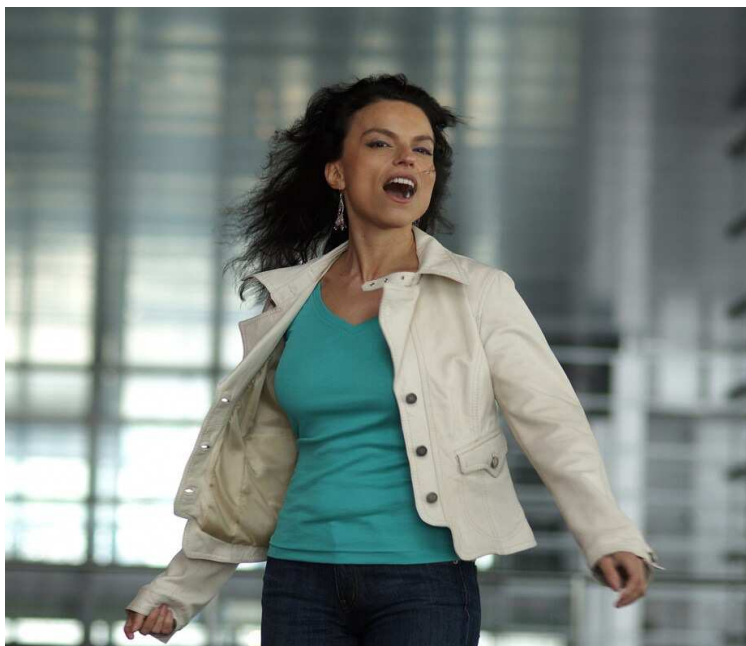
Trio Grande & Matthew Bourne wint Octave de la Musique

In de categorie jazz heeft Trio Grande & Matthew Bourne op 28 februari in Louvain-la-Neuve de Waalse Octave de la Musique 2012 gewonnen. De andere genomineerden waren gitarist Philip Catherine, accordeonist Tuur Florizoone – Mixtuur, Rackham en Tricycle. Trio Grande wordt gevormd door Michel Debrulle (drums, percussie) Michel Massot (tuba, trombone) en Laurent Dehors (saxofoon, klarinet). De Octaves de la Musique worden jaarlijks in diverse categorieën uitgereikt.

Skywalkers winnen Jazz-i Award

De jazzfusion-band The Skywalkers heeft 19 februari in Lelystad de strijd om de Jazz-i Award 2012 gewonnen. "Een band die staat als een huis, bijna professioneel, met een fantastisch, puik samenspel en een mooie groove", vond de jury. Als prijs mag de band het laatste weekend van maart optreden tijdens het Lelystadse Seabottom Jazzfestival. De Jazz-i Award is een jaarlijkse wedstrijd voor Flevolandse amateur-jazzmusici.

PODIA

Roberta Gambarini komt in juni naar Den Haag. (Persfoto)

ZOMERFESTIVALS PRESENTEREN EERSTE NAMEN

Het Gent Jazz Festival, het North Sea Jazz Festival en het nieuwe festival Jazzin' The Hague hebben de eerste namen van de komende editie bekendgemaakt. Onder andere saxofonist Wayne Shorter, het duo Joe Lovano & Dave Douglas, zangeres Roberta Gambarini, trompettist Roy Hargrove en gitarist Pat Metheny zijn in juni en juli in Nederland en/of Vlaanderen te zien.

Tijdens Gent Jazz zal een dag geheel in het teken staan van Wayne Shorter. Op die dag, 7 juli, zal hij met zijn kwartet optreden (met Brian Blade (gt), Danilo Perez (p) en John Patitucci (b)). Verder zal het Joe Lovano & Dave Douglas Quintet (Sound Prints feat. James Genus (b), Lawrence Fields (p) en Joey Barron (d)) een hommage aan de muziek van Shorter brengen. De genoemde twee formaties zullen ook tijdens het North Sea Jazz Festival optreden. Naar Rotterdam komen verder: het McCoy Tyner Trio met saxofonist Ravi Coltrane, de Pat Metheny Unity Band, het Dave Holland Quartet, zanger Tony Bennett, pianist Ahmad Jamal, het Hiromi Trio en Robert Glasper Experiment. Gent kondigt ook Antony and the Johnsons samen met het Metropole Orchestra aan.

Roy Hargrove is 'artist in residence' van het nieuwe festival Jazzin' The Hague. Hij zal een aantal keren optreden, ook met zijn RH Factor. Verder komen Roberta Gambarini, het Kurt Rosenwinkel Standards Trio, de New Cool Collective Big Band, pianist Barry Harris, trombonist Curtis Fuller en het Rosenberg Trio naar de Hofstad.

Het Gent Jazz Festival is van 5 tot en met 14 juli op de Bijlokesite in Gent. North Sea Jazz is van 6 tot en met 8 juli in Ahoy, Rotterdam. En op vrijdag 1 juni en zaterdag 2 juni vindt het jazzfestival Jazzin' The Hague plaats in het World Forum in Den Haag.

Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>

NIEUWS

Mike del Ferro. (Foto: H. Speekenbrink)

Eerste van reeks Challenge-cd's Mike del Ferro uit

De eerste van een reeks cd's van het Mike del Ferro Trio bij Challenge Records is uit. Het album verscheen 9 maart onder de titel 'The Journey'. De pianist wordt op de plaat begeleid door Jeroen Vierdag (b) en Bruno Castellucci (d). Del Ferro zal exclusief voor Challenge cd's gaan maken die zijn geïnspireerd door zijn reizen door bijna honderd landen. De volgende verschijnt in het najaar en heet 'Brazil'.

Leuven krijgt jazzfestival

De Vlaamse stad Leuven krijgt een jaarlijks driedaags jazzfestival. Het gaat ergens in maart plaatsvinden. Het beginbudget is 50.000 euro. Daarmee zal het festival voorsnog een regionaal karakter hebben, maar de organisatie ambieert op den duur meer.

ingezonden mededeling

Iedere woensdag- en donderdagavond om 23.00 uur op Radio 6: **VPROJazzLive**.

VPROJazzLive is te beluisteren via de kabel en internet, zowel rechtstreeks als achteraf via 'on demand'. Het programma biedt concertopnames van nieuwe jazz en impro, en alle crossovers die ertoe doen. Live vanuit het Bimhuis en vanaf jazzfestivals. Verder komen de nieuwste cd's voorbij. 'Weinig tekst - veel muziek', dat is het motto bij VPRO-JazzLive. De samenstelling en presentatie is in handen van: Vera Vingerhoeds (op woensdagavond) en Aad van Nieuwkerk (op donderdagavond).

PODIA VERVOLG

ALKMAARSE JAZZTIVAL VOOR HET EERST OP MEERDERE LOCATIES

Het Alkmaarse Jazztival zal zich dit jaar voor het eerst op meerdere podia voltrekken. Het driedaagse festival start op 23 maart en heeft podium Provadja als uitvalsbasis.

Het festival luidt de zomertijd in met vijftig optredens. De bezoekers krijgen jazz, latin, soul en improvisaties opgediend. Behalve bij het podium in Provadja kan het publiek terecht bij de Vigilantie. Tevens komt er een buitenpodium aan het Verdronkenoord. Het thema dit jaar is 'Move your (J)azz'.

Op het programma van de vierde editie van het Jazztival staan onder anderen pianist Robert Rook, Kapok, trompettist Gerard Kleijn, het nieuwe kwartet van trompettist Loet van der Lee, zangeres Simone Honijk (met werk van Tadd Dameron) en het Blazin' Quartet. (<http://www.jazztival.nl/programma>)

PRIJZEN

Brussels Jazz Orchestra. (Foto: David Lègrève)

OSCAR VOOR MUZIEK VAN DE 'THE ARTIST'

De muziek van de Franse film 'The Artist' is 26 februari in Hollywood bekroond met de Oscar voor de beste muziek. De muziek wordt onder meer uitgevoerd door het Brussels Jazz Orchestra en pianist Jef Neve.

"We hebben maar een half dagje hoeven werken", onthullen artistiek leider Frank Vaganée en manager Koen Maes 24 februari op de website van de Volkskrant. Het orkest werd in mei 2010 gebeld met de vraag of over twee weken een stapel nieuwe muziek kon worden opgenomen. "We vonden het wel een uitdaging dit op zo'n korte termijn te doen. Wonderwel is het gelukt." 'The Artist' is een stomme film, gedraaid in zwart-wit. Frank Vaganée: "Eigenlijk is het (de muziek, red.) meer een personage. Met muziek kun je alles zeggen. Maar hier is het wel erg bepalend. Haal de muziek weg en de helft van de dramatiek is weg." De muziek voor 'The Artist' werd gecomponeerd door Ludovic Bource. Op de soundtrack is verder de Brussels Philharmonic te horen. 'The Artist' kreeg ook de Oscar voor beste film.

NIEUWS

Susanne Alt zingt op nieuwe cd

Op haar nieuwe cd 'How to Kiss' is Susanne Alt niet alleen op saxofoon te horen, maar ook vocaal. Ze zingt het nummer 'Just a little lovin', bekend van Ray Charles. Het is voor het eerst dat Alt naast eigen werk covers op een cd zet. Ook bijvoorbeeld Marvin Gaye's 'What's Going On' staat op de plaat. Aan de cd werkten onder anderen organist Thijs van Leer en trompettist Loet van der Lee als gast mee. 'How to Kiss' verschijnt op 6 april. Het album wordt 8 april in het Bimhuis gepresenteerd.

Berlijnse jazzclub biedt concerten live via internet aan

De concerten in de Berlijnse 55 Arts Club zijn voortaan live via internet te volgen. Tegen betaling van 2,99 euro is het mogelijk om in te loggen. De komende weken treden onder anderen Sebastian Studnitzky & Paul Kleber (29 maart), Lorenz Kellhuber Trio (12 april), saxofonist Ernie Watts (3 mei) en organiste Barbara Dennerlein (10 mei) in de club op. (<http://www.55artsclub.com>)

OVERLEDEN

Red Holloway, 25 febr 2012 (84)

De loopbaan van tenorsaxofonist Red Holloway omspannt bijna zeventig jaar en verschillende stijlen. Hij werkte met onder anderen zangeres Billie Holiday, gitarist B.B. King, orkestleider Lionel Hampton, altsaxofonist Sonny Stitt, organist Jack McDuff, trompettist Clark Terry en zangeres Aretha Franklin. Holloway had een imponerende sound en een vet vibrato. Nog in oktober 2011 was hij in Europa. Holloway overleed in Chicago.

Mike Melvoin, 24 febr 2012 (74)

Amerikaans pianist.

Jodie Christian, 13 febr 2012 (80)

Amerikaans pianist.

OVERIG

Cassandra Wilson. (Foto: Tom Beetz)

CASSANDRA WILSON ZEGT OPTREDEN ISRAEL AF

Op verzoek van pro-Palestijnse activisten zegde zangeres Cassandra Wilson een optreden in Israel op het laatste moment af. Ze zou 22 februari optreden tijdens het Holon International Women's Festival.

De activisten verzochten de Amerikaanse zangeres om een artistieke boycot tegen Israel te steunen. Het optreden was al maanden gepland en de gage was al overgemaakt. Een dag na de betaling haakte Wilson echter af. Theaterdirecteur Guy Telem probeerde Wilson nog op andere gedachten te brengen. Eerst zou zij het volgens hem op de veiligheidssituatie in Israel hebben gegooid. De mogelijke aanval van Israel op Iran boezemde haar angst in. Later gaf ze toe dat het haar om de Palestijnse zaak te doen was.

CYRIEL PLUIMAKERS ARTISTIEK LEIDER VAN LINDENBERG PRODUCTIEHUIS

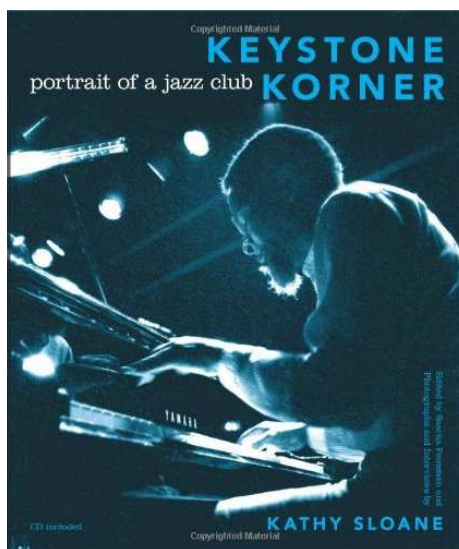
Cyriel Pluimakers is de nieuwe artistiek leider van het Lindenberg Productiehuis in Nijmegen. Hij gaat zich daar bezighouden met talent- en repertoireontwikkeling op het gebied van jazz en improvisatie.

Pluimakers draait al ruim 25 jaar mee in de jazz- en improvisatiescene. Zo was hij onder meer programmeur bij het SJU Jazzpodium in Utrecht, Jazz International Rotterdam en de Dr. Anton Philipszaal in Den Haag. Naast zijn baan als artistiek leider werkt Pluimakers momenteel ook als projectleider bij het Nederlands Jazz Vocalisten Concours en producent bij Culturele Zondagen Utrecht.

Het Lindenberg Productiehuis is onderdeel van Lindenberg huis voor de kunsten. Het ging in 2009 van start en heeft sindsdien verschillende producties gerealiseerd, van try-outs door jong talent van ArteZ tot complete series met gerenommeerde namen als Benjamin Herman en Anton Goudsmit. Het meest recente wapenfeit is het BGUTI-Orchestra van de Nijmeegse bassist Pieter Douma, dat op 9 maart in première ging bij de Lindenberg.

JAZZ OP PAPIER

EEN JAZZCLUB ALS BAKEN

**Kathy Sloane (fotogr., interv., red.),
Sascha Feinstein (red.).
Keystone Korner :**

portrait of a jazz club.

Bloomington : Indiana University Press,
2012.

XXXVI, 221 pag. : ill. ; 26x21 cm + cd.
ISBN 978-0-253-35691-8 pbk., geplakt
in verstevigd omslag. – Prijs 40 dollar.

Het kon niet uitblijven; in 1983 ging Keystone Korner dicht: te weinig financiële middelen. Elf jaar lang had Todd Barkan het volgehouden: het op ideële basis drijven van een jazzclub in San Francisco. In 1946 geboren in de staat Nebraska, opgegroeid in Ohio met een kast vol jazzplaten en in 1967 in SF beland als kind van de flowerpower-beweging, zette Barkan in 1972 een club op poten waar hij de 'pure jazz' probeerde levend te houden. En dat in een voor de jazz moeilijke periode, waarin de ene club na de andere het voor gezien hield.

Met wat contanten en een financiële regeling kocht hij een reeds onder die naam bekende club. Om aan een drankvergunning te komen liet hij een keukentje inrichten en organiseerden bevriende musici een benefietconcert. De huur en de telefoonrekening werden betaald, de musici kregen hun vliegtickets en hotelkosten vergoed, én ontvingen – zij het soms wat later – hun honorarium. Van een beleid op lange termijn was geen sprake. De entreprijzen golden één set, maar waren alleszins redelijk, en de dranken werden verkocht tegen een slijtersprijs. In alles onderscheidde de club zich van andere. Barkan vond dat musici recht hadden op een goede behandeling en ten aanzien van het publiek had hij zich een educatieve rol toebedacht. Wel zaten er bij een volle zaal tweehonderd mensen opeengepakt; als je tegen de muur aan zat 'forget going to the bathroom'.

Kathy Sloane voerde gesprekken met vierentwintig betrokkenen: musici, bezoekers, personeel (geluidsman Stuart Kremsky, serveerster Helen Wray) en conform de bij televisiedocumentaires gevolgde werkwijze deelde ze die op in plakjes en bracht ze tezamen onder diverse categorieën: de ruimte, de zakelijke kant, vergelijking met andere clubs, een bepaalde musicus (Dexter Gordon, Milt Jackson). Ze had hierbij wel forser mogen ingrijpen, want te vaak komen we dezelfde meningen tegen; irritant, temeer daar de uitspraken niet al te diep gaan. Sloane zou het terrein hebben kunnen verbreden door bijvoorbeeld de visie te vragen van de portier, de pianostemmer of de brandweer(!). Beter leesbaar zijn die hoofdstukken waarin maar één persoon aan het woord is (de kokkin, producer Orrin Keepnews, Todd Barkan zelf).

Iedereen is vol lof over het gevoerde beleid; alleen trompettist Eddie Henderson (tevens arts) heeft een afwijkende mening: 'Todd mocht me helemaal niet; via via hoorde ik: "Oh, he's not a real jazz player, [...] a phony because he should sell his Ferrari and give me the money to support the Keystone."' En elders: "Keystone was no different. It was just a jazz club. Let's not try to make it any more than that. [...] Write that in the book." Alsof het om een genoegdoening gaat is er juist van hem een fotootje op het achteromslag gezet.

De tekst is slechts een deel van de inhoud. De helft bestaat uit paginagrote foto's, ook van Kathy Sloane. Ze heeft de sfeer in de club voortreffelijk weten weer te geven. Soms sluiten ze aan bij de geïnterviewden of de spreker, maar andere staan los van de tekst, zoals die van pianist Muhal Richard Abrams op het omslag.

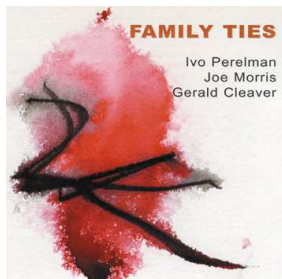
Stuart Kremsky stelde een lijst op van de ongeveer vijftig platen die in de club zijn opgenomen. Voor een keuze van acht opnamen op een bijgevoegde cd is co-redacteur Sascha Feinstein verantwoordelijk, een naam die we eerder tegenkwamen bij twee bundels jazzgedichten.

In zijn inleiding noemt Al Young dit een 'lush pillow-book', voor op het hoofdkussen dus. Dat mag zo zijn, maar het is wel een getrouw en sympathiek verslag van de club als baken in die roerige jaren zeventig.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

IVO PERELMAN
JOE MORRIS
GERALD CLEAVER
Family Ties
Leo Records
www.leorecords.com

Bezetting:

Ivo Perelman (ts, kazoo, mondstuk),
 Joe Morris (b),
 Gerald Cleaver (d).

RUBEN HEIN
Revisited
Blue Note

Bezetting:

Ruben Hein (p),
 Ernst Glerum (cb),
 Joost Patocka (d).

In de liner notes van zijn vijftiende album voor Leo Records vertelt de Braziliaans-New Yorkse tenorsaxofonist Ivo Perelman hoe hij eind vorig jaar een uitermate vruchtbare periode in de opnamestudio beleefde. Hij probeerde alle mogelijke configuraties uit van zijn kwartet waarmee hij vorig jaar 'The Hour of the Star' opnam. Zo staan ons binnenkort twee duetplaten met pianist Matthew Shipp te wachten. Hij is de afwezige op 'Family Ties', en aldus horen we Perelman in trioverband, een geliefd formaat van de saxofonist. Het album opent verrassend, met de klanken van een kazoo. Perelman weet met het lullige instrumentje (met het geluid van een vloeitje tegen een zakkammetje) verrassende resultaten te bereiken die de luisteraar op een dwaalspoor zetten. Als hij overstapt op zijn vertrouwde tenorsax blijft het titelstuk iets lichts houden. De langste track op de plaat, 'Love' (maar liefst 25 minuten!), biedt een staalkaart van wat Perelman allemaal vermag. Er zijn aan Rollins refererende dansmomenten (die overigens in 'Mystery in São Christaovão' nog sterker zijn), maar er is ook de energie van de freejazz die de Braziliaan zijn furore heeft gebracht. Hierin daalt hij moeiteloos uit de allerhoogste regionen van zijn instrument af naar het lage, cello-achtige bereik. Het is allemaal wel wat minder adrenalinerijk dan op 'The Hour of the Star'. Misschien komt het door de afwezigheid van Shipp? Wie zal het zeggen. Het maakt Family Ties' echter zeker geen mindere plaat. Morris en Cleaver zijn namelijk behoorlijk met Perelman vergroeid, en reageren, sturen en initiëren net zo veel als de saxofonist. En dat staat garant voor muziek waar de verveling geen moment toeslaat. 75 minuten Perelman, Morris en Cleaver is dus bepaald geen straf.

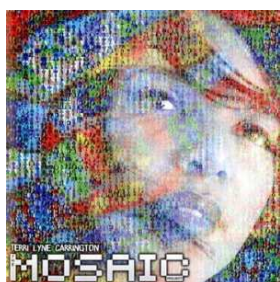
Herman te Loo

Ruben Hein is als jazzpianist op het conservatorium afgestudeerd. De eerste cd waar hij volledig aan meewerkte was van Glerum Omnibus: '57 Variations' uit 2009. Zijn eerste cd onder eigen naam, 'Loose Fit', maakte Hein in 2010. Het aardige is dat hij daarop als popzanger te horen is. Dit poprepertoire speelt hij ook op 'Live', de opvolger die in 2011 met het Metropole Orkest maakte. 'Revisited' is zijn derde cd onder eigen naam. Op 'Revisited' is Ruben Hein weer (even?) als pianist te horen. Hij heeft de oude bekenden Ernst Glerum (op bas) en Joost Patocka (op drums) opgezocht om enkele van zijn stukken opnieuw in te spelen. De combinatie die eerder werd aangeduid als Glerum Omnibus, staat nu als Ruben Hein featuring Ernst Glerum & Joost Patocka op de hoes. Het verschil zit 'm niet alleen in de naam. De piano staat in het geluidsbeeld wat sterker op de voorgrond dan bij de '57 Variations'-cd van dit gezelschap. 'Elephants', dat in de popversie tot in de Top 40 reikte, komt in de originele versie nogal overheersend uit de speakers, maar dit trio transformeert het tot een mooie ballad. Het omgekeerde gebeurt ook. Om een indicatie te geven: 'Deaf Dumb, Exposed' is oorspronkelijk een ballad met pianobegeleiding. Het pianotrio interpreteert het echter veel frisser. 'Fear', het vijfde van de zes stukken op deze Blue Note-cd, heeft dezelfde sfeer als het origineel. Omdat de bassist de melodie voor zijn rekening neemt, krijgt het stuk toch een heel ander karakter. Ruben Hein heeft zijn muziek op 'Revisited' een draai gegeven die getuigt van veelzijdigheid. Jammer dat er 'slechts' dertig minuten muziek op staat. Dat doet echter niets af aan het prima resultaat.

Hessel Fluitman

BUGGE WESSELTOFT**Songs****Emarcy****Bezetting:**

Bugge Wesseltoft (p).

TERRI LYNE CARRINGTON**Mosaic****Concord****Bezetting:**

Dee Dee Bridgewater, Shea Rose, Terri Lyne Carrington, Nona Hendrix, Carmen Lundy, Gretchen Parlato, Dianna Reeves, Esperanza Spalding, Cassandra Wilson (voc)
 Ingrid Jensen (tp),
 Tineke Postma (as, ss),
 Anat Cohen (kl),
 Hailey Niswanger (fl),
 Linda Taylor (g),
 Geri Allen, Patricia Rushen, Helen Sung (p),
 Chia-Yin Carol Ma (vi),
 Esperanza Spalding, Mimi Jones (b),
 Terri Lyne Carrington, Sheila E (d, perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Noorse toetsentovenaar Bugge Wesseltoft is bekend geworden door zijn experimenten met synthesizers. Nog vorig jaar bracht hij een duo-cd uit, waarop hijzelf piano speelt en Henrick Schwarz de synthesizer.

Het lijkt er op dat Wesseltoft even genoeg heeft van elektronica. Op zijn nieuwe cd 'Songs' beperkt hij zich tot het bespelen van de vleugel. In zijn eentje voert hij negen standards uit. Op zijn eigen manier: als ballads. In alle rust opgezet en van rijke akkoorden voorzien. Wesseltoft speelt de overbekende stukken contemplatief en peinzend. Zo traag en zonder swing, dat je ze bijna niet terug herkent. 'How High the Moon' wordt zin voor zin geproefd en in 'Moon River' hoor je de compositie van Henri Mancini tijdens een trage wandeling door het notenveld slechts fragmentarisch terug. 'Giant Steps' wordt zo langzaam verwerkt, dat er met moeite iets van terug te herkennen valt. Veel van de mooiste muziek wordt langzaam uitgevoerd. De trage sensitiviteit van Bill Evans is beroemd. Keith Jarrett is ook geen uptempo-liefhebber. Probeert Wesseltoft zich met deze nog tragere versies bij deze twee pianisten te voegen?

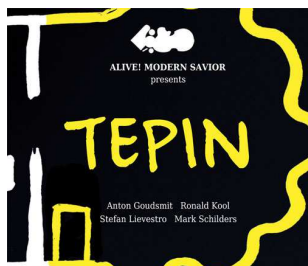
Hessel Fluitman

Een cd die een Grammy-award krijgt, hoort natuurlijk in Jazz-Flits besproken te worden. 'Mosaic' van Terri Lyne Carrington werd onlangs uitgeroepen tot het beste 'Jazz Vocal Album' van het jaar 2011. En laat dit album nu vorig jaar in de vakantietijd net aan onze aandacht ontsnapt zijn! Daarom alsnog deze verlate bespreking van dit bijzondere project, waaraan alleen vrouwen meewerkten.

Terri Lyne Carrington heeft de afgelopen jaren als drummer een grote carrière opgebouwd, onder meer bij toetsenist Herbie Hancock. Hier in Nederland is ze ook bekend geworden vanwege de verschillende keren dat ze met saxofoniste Tineke Postma heeft samengewerkt. Voor 'Mosaic' schreef Lyne Carrington verschillende composities. De overige stukken bewerkte ze. Er is een keur aan zangeressen uitgenodigd, tien in totaal. Allen zongen een of meer songs in. De mensenrechtenactiviste Angela Davis is met gesproken commentaar van de partij. Alles bij elkaar zijn 'slechts' twee van de veertien nummers instrumentaal. De titel van de cd is goed gekozen. Carrington heeft met haar medemuzikanten inderdaad een groot mozaïek geconstrueerd. Door de geraffineerde samenklanken is niet altijd precies na te gaan wie precies waar speelt, maar ach. De enige die er in mijn oren wat bekaaid van af komt is de violiste Chia-Yin Carol Ma. Haar heb ik slechts in 'Simply Beautiful' gehoord. De door Cassandra Wilson gezongen song van Al Green. Maar wellicht speelt ze her en der unisono op de achtergrond met trompettiste Ingrid Jensen. Meestal hoor je in die achtergrond overigens de gitaar van Linda Taylor en/of de alt van Tineke Postma. De stukken zijn over het algemeen gedragen, strak en met controle gezongen en gespeeld. Tijdens de solo's wordt de sfeer wat losser en lichter. Zowel Ingrid Jensen, Linda Taylor als Tineke Postma krijgt regelmatig soloruimte. Net zoals de pianisten Geri Allen en Helen Sung. Uiteraard is die ruimte er ook voor Terri Lyne Carrington, als zangeres en als drummer. Een afgewogen en evenwichtige cd.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een filmpje over de cd: <http://bit.ly/jYXrrw>

ANTON GOUDSMIT**Tepin****Alive! Modern Savior**<http://www.alivemodernsavior.nl>**Bezetting:**

Anton Goudsmit (gt),
 Ronald Kool (keyb),
 Stefan Lievestro (b),
 Mark Schilders (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het splinternieuwe platenlabel met de ronkende naam Alive! Modern Savior richt zich exclusief op de opname van live-muziek. Daarvoor vraagt ze het een door de platenmaatschappij uitgekozen gelegenheidsformatie om allemaal nieuwe stukken te spelen. Voorwaar een ambitieuze doelstelling, die doet denken aan de typische 'blowing sessions' uit de jaren vijftig en zestig. Ook al ben ik spontaan fan van dat concept, ik heb toch mijn kanttekeningen bij deze allereerste release 'Tepin'.

Ik weet niet zeker of ik van het live-gevoel iets merk; van een bestaande band kan je live-opnames vergelijken met studio-werk, en dan de meerwaarde van het aanwezige publiek inschatten. In dit geval durf ik niet zomaar aan te nemen dat deze heren in een studio minder geïnspireerd zouden gespeeld hebben dan op deze cd. En net zoals ik geen fan ben van het bestek op Bill Evans' Sunday at the Village Vanguard, kan ook hier het publiek me in de rustigere momenten niet bekoren – was er maar eten geweest bij het concert: etende mensen praten minder.

Rustige momenten zijn er (bijgevolg?) niet zo veel op 'Tepin': de nadruk ligt veeleer op het ruigere werk. Dat vind ik zelf een beetje jammer, want de melodischer composities ('Reste Von Gestern', 'Pure Capsaicin') zijn naar mijn gevoel ook de betere. Het merendeel van de stukken drijft vooral op energie: jazzrock, blues; Scofield (gitarist Goudsmit); stevig drumwerk, niet altijd even strak; funky gitaar-riffs; één keer verwachtte ik een stripster te zien verschijnen in mijn woonkamer (een niet onplezierig effect dat niet veel cd's hebben); vaak een authentiek jaren zeventig-sfeertje ook (gitarist Philip Catherine, toetsenist Jasper van 't Hof). Blij dat het smaakvolle keyboardwerk door Ronald Kool live gedaan werd: in een studio nodigt het ter beschikking hebben van zulke toestellen vaak uit tot het inspelen van extra (overbodige) lagen geluid, maar hier is alles heel erg 'to the point'. Of de veelheid aan invloeden en stukken nu een plus- dan wel een minpunt is, da's een zinloze discussie – afhankelijk van eenieders voorkeur voor eclecticisme of 'eenheid van stijl'.

Als (hoe was het ook weer?) Alive! Modern Savior als label deze dappere en uitdagende koers blijft varen, zal elke nieuwe release opnieuw live-spannend worden: slagen de muzikanten er in om alle problemen die zo'n concept met zich mee kan brengen voldoende te counteren om desondanks een boeiende plaat te maken? Het eerste viertal heeft zich met verve van deze taak gekweten – maar ik kan me niet ontdoen van het gevoel dat dezelfde plaat met drie dagen studiotijd sterker geworden zou zijn.

Arne Van Coillie

Luister hier naar cd-fragmenten: <http://bit.ly/wG9tA8>.

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 74 tot en met 170 van JazzFlits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht.pdf>

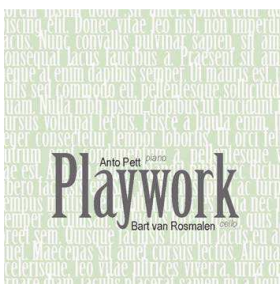
LEE KONITZ E.A.
Star Eyes
Jazz at the Concertgebouw
Muziekcentrum Nederland

Bezetting:

Lee Konitz (as),
 Zoot Sims (ts),
 Phineas Newborn (p),
 Red Garland (p),
 Oscar Pettiford (b),
 Kenny Clarke (d).

ANTO PETT/BART VAN ROSMALEN
Playwork
Leo Records
www.leorecords.com

Bezetting:

Anto Pett (p),
 Bart van Rosmalen (cello).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het Muziek Centrum Nederland zet de serie 'Jazz at the Concertgebouw' voort met een opname van onder anderen de saxofonisten Lee Konitz en Zoot Sims, opgediept uit het archief met concertopnamen van impresario Lou van Rees. Voor de zesde cd uit de serie is een tape met de sticker 'Jazz from Carnegiehall' afgestoft. Het desbetreffende concert vond plaats in de nacht van 27 september 1958 in het Concertgebouw in Amsterdam. Het maakte deel uit van een drukke tour. Toch is de opening door het trio van Phineas Newborn heerlijk fris. Lee Konitz speelt misschien wat routineus, maar volgens de krantenverslagen uit die tijd was hij in Amsterdam veel beter dan in Scheveningen, waar 'Jazz from Carnegiehall' ook een stop maakte. Zoot Sims laat in zijn speelbeurt een frisse versie van 'Sunday' horen. Met 'Willow Weep For Me' bewijst hij een ballad te kunnen spelen. Konitz en Sims worden in eerste instantie begeleid door een trio met pianist Phineas Newborn, bassist Oscar Pettiford en drummer Kenny Clarke. Die laatste twee spelen ook twee stukken met Red Garland op de pianokruk. Van 'C Jam Blues' maken ze echt een feestje. Dan komen Lee Konitz en Zoot Sims weer terug om met Garland c.s. een uitgebreide versie van 'Yardbird Suite' ten beste te geven.

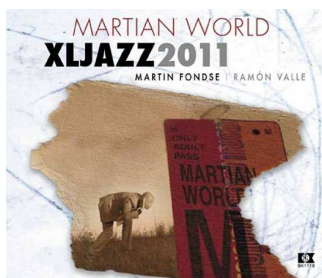
Na de pauze traden indertijd de trombonisten J.J. Johnson en Kai Winding op, maar dat is niet terug te vinden op de cd. Wel krijgen we als afsluiting twee mooie solo-features van Pettiford voorgeschoteld, met Kenny Clarke achter zich en een enkel akkoord van Phineas Newborn als verdere begeleiding. In de intro van 'Bohemia After Dark' citeert hij eerst uit 'Bei Mir Bist du Schön', om dan door Kenny Clarke afgevuurd te worden. Met 'Stardust' toont Pettiford aan waarom het zo terecht is dat bassist Tony Overwater ruim veertig jaar later met zijn cd 'OP' de naam van Oscar Pettiford levend wil houden. Dat ruim vijftig jaar na dato andermaal een mooi uurtje muziek uit het archief van Lou van Rees is geput, geeft een heel goed gevoel.

Hessel Fluitman

Op 19 februari van het vorig jaar vond een muzikale ontmoeting plaats in de Fentener van Vlissingenzaal van het Utrechts Conservatorium. Aan de piano zat de Est Anto Pett, docent improvisatie aan het conservatorium van Tallinn, en zijn muzikale partner was cellist Bart van Rosmalen, als uitvoerend musicus vooral bekend van zijn werk met Hauser Orkater, maar ook als specialist in nieuwe gecomponeerde muziek. De klankwereld die het tweetal op 'Playwork' tentoonspreidt is zeer open en (hoe kan het ook anders met zo'n titel?) speels. Met jazz heeft het bijzonder weinig te maken (op wat incidenteel pizzicatospel van Van Rosmalen na), maar met twintigste-eeuwse kamermuziek des te meer. Soms horen we de soberheid van Webern, dan weer het geëxalteerde van Messiaen, of de repetitieve patronen van de minimal music. Overigens maken Pett en Van Rosmalen zich hierbij niet schuldig aan pastiche of andersoortige imitatiedrang. Ze hebben gewoon een vergelijkbaar muzikaal referentiekader, en dat komt er op deze wijze uit. De twee musici, die hun instrument binnenste buiten (soms letterlijk, in het geval van de piano) kennen, zijn volstrekt gelijkwaardig en van solist of begeleider is geen moment sprake. Er wordt geluisterd, gereageerd, geanticipeerd en vooral op diepgaande wijze gemusiceerd. En Leo Records zorgt dat we dit fraais in onze huiskamer tot ons kunnen nemen.

Herman te Loo

MARTIN FONDSE/XLjazz 2011
Martian World
Buitenkunst

Zie in deze JazzFlits ook de rubriek
 The Jazz Connection (op pagina 15).

VERVOLG CD-RECENSIES

Sinds 2009 is Martin Fondse de artistiek leider van XLjazz, waarin niet alleen muziekprofs spelen, maar ook semiprofs en nieuw talent. De groep bevat een keur aan blazers en strijkers, allen geleid door de creatieve Fondse. Fondse zoekt - en vindt - een gelijkwaardige verhouding van compositie en improvisatie. In de voorbije jaren maakten meer dan 165 musici deel uit van het orkest.

De cd 'Martian World', met ruim een uur muziek, zit verstopt achterin een zeventig bladzijden tellend gebonden boekje. Of is het eigenlijk meer een boekje met een cd? Het geheel is in ieder geval een kunstwerk op zich. Toch kost het niet meer dan een gemiddelde cd. Het boekje is volledig Nederlandstalig. Aan elke compositie wordt twee bladzijden besteed. Daarnaast wordt elke muzikant geportretteerd door fotografe Keke Keukelaar. Wat houdt de editie van 2011 in? Ik citeer uit het boekje: "Geïnspireerd door samenwerkingen met Portugese fadozangeressen, Ghanese en Senegalese musici en dansers, Braziliaanse musici, Nederlandse, Duitse en Noorse musici, maakte Martin Fondse dit jaar actuele wereldmuziek met een amalgaam aan moderne stijlen en invloeden".

'Martian World' bestaat uit kunstige composities en arrangementen, vaak met veel vaart, passend bij film of vormen van toneelkunst. 'A Mailman' van Martin Fondse is daarvan een sterk voorbeeld. Deze postbode uit de Balkan heeft wel heel erg veel haast! Speciale gast is pianist Ramón Valle. Hij leverde ook twee composities. Valle valt in deze grote bezetting minder sterk op, maar zijn enorme vingervlugheid en zijn geëigende stijl zijn kenmerkend.

Lex Lammen zei over de editie 2010: "Voor liefhebbers van het Grote Geluid". Daar sluit ik me wat deze editie betreft graag bij aan.

Peter J. Korten

PS In het cd-boekje wordt elk nummer toegelicht. Bij track 7, 'Harry Bo', staat: "Het is Ramón's visie op Martins' interpretatie van Eric's antwoord op Marc Ribot's reactie op Ry Cooder's concept van Bueno Vista Social Club". Snapt u het nog?

De Engelse pianist Stan Tracey speelt al jaren in een kwartet met Bobby Wellins (ts), Andrew Cleyndert (b) en zijn zoon Clark Tracey (d). In Engeland geldt Tracey als de grote Monk-kenner. Op de cd 'Tracey/Wellins Play Monk' staan acht stukken van zijn hand. Het kwartet speelt ze niet zo droog en eigenwijs als Monk dat zelf kon, maar geeft het materiaal een eigen geluid. Het album is uitgebracht op Resteamed, het eigen label van Tracey, en via de website daarvan te bestellen.

De titel 'We Still Love You Madly' verwijst naar Duke Ellington. Het album telt twee cd's met Ellington-stukken. Op de eerste staat een opname van Tracey's bigband uit 1989 en op de tweede speelt de pianist in duosetting met bassist Roy Babbington. De stukken zijn gearrangeerd door Stan Tracey. Met het orkest blijft Tracey redelijk dicht bij de originelen, al kunnen de musici hun eigen stem laten klinken. Op de tweede cd speelt Stan Tracey delen van de stukken helemaal solo. Hij heeft duidelijk een andere stijl van spelen dan zijn grote voorbeeld Ellington. De Engelsman is straffer en beslist in zijn spel. Wat mij betreft zijn de orkestuitvoeringen beter geslaagd dan de solo/duo-uitvoeringen.

Hessel Fluitman

STAN TRACEY QUARTET
Tracey/Wellins Play Monk
Resteamed
[\(http://www.resteamed.com/\)](http://www.resteamed.com/)

Bezetting:

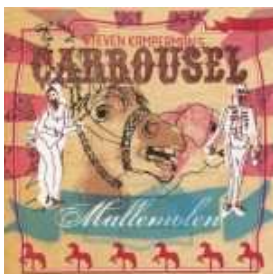
Bobby Wellins (ts),
 Stan Tracey (p),
 Andrew Cleyndert (b),
 Clark Tracey (d).

STAN TRACEY
We Still Love You madly
Taa Records

Bezetting orkest:

John Barclay, Steve Sidwell, Guy Barker,
 Henry Lowther (tp), Malcolm Griffiths, Chris
 Pyne, Geoff Perkins (tb), Peter King (as),
 Jamie Talbot (kl, as), Alan Skidmore, Art
 Themen (ss, ts), Phil Todd (bs), Stan
 Tracey (p), Roy Babbington (b), Clark
 Tracey (d).

STEVEN KAMPERMAN'S CARROUSEL
Mallemolén
LopLop Records

Bezetting:

Steven Kamperman (kl, a-kl, ss),
 Jeroen van Vliet (p),
 Meinrad Kneer (b),
 Andreas Pichler (d).

THE WORLD'S BIGGEST BIG BAND
Live at the Theaterhaus Stuttgart
SWR-Music/Hänssler Classic

Bezetting:

SWR Big Band,
 Syd Lawrence Orchestra,
 onder leiding van Chris Dean.

VERVOLG CD-RECENSIES

De kermis is een mooie metafoor voor wat er in de jazz en geïmproviseerde muziek allemaal voor moois gebeurt. Rietblazer Steven Kamperman nam het evenement als uitgangspunt voor zijn nieuwe groep, die dan ook Carrousel heet. Daarmee is de toon van de debuut-cd van het kwartet, 'Mallemolén' meteen gezet. Het is hier af en toe één en al speelsheid wat de klok slaat.

'Een cd met veel afwisseling, maar op uiterst muzikale wijze bijeen gehouden door een kwartet rasmuzikanten.'

Met zijn achtergrond in de muziek van de Balkan (Carlama Orkestar) en Turkije (Baraná) brengt de leider een frisse kijk op de klassieke jazzkwartetbezetting. En passant schopt hij daarbij nog wat andere heilige huisjes omver. Zo breekt halverwege 'Tango Ludico' een rocksfeer los, en is het door de breaks in 'Waltz' even zoeken naar de driekwartsmaat. Dat het niet alleen maar lolligheid is, is te horen op 'Geisterbahn' met zijn spannende donkere klankkleuren, en het omineuze spel in het binnenwerk van de piano. Ook 'Riesenrad' is atmosferischer, jazzachtiger, met een klarinetpartij die aan Jimmy Giuffrè doet denken. En als we denken dat we alles gehad hebben, eindigt het album met een stevige rockbeat in 'Madame Coffulla' (de dame met de baard, verklaart Kamperman in de liner notes). Veel afwisseling dus, maar op uiterst muzikale wijze bijeen gehouden door een kwartet rasmuzikanten. Geïnteresseerden kunnen op de site van de bandleider, www.stevenkamperman.nl, gratis twee tracks downloaden van dit album, bij inschrijving op zijn nieuwsbrief.

Herman te Loo

Ter gelegenheid van de zestigste verjaardag van de bigband van de Südwestrundfunk werd het Engelse Syd Lawrence Orkest uitgenodigd om samen een feestje te vieren. Dat gebeurde in april 2011 in het Theaterhaus in Stuttgart. Met een zangeres en een hoornsectie van zeven man zaten er tijdens het concert 42 muzikanten op de Bühne. Genoeg voor Hänssler Classic om het geheel als The World's Biggest Big Band te afficheren. En dat zou zo maar eens waar kunnen zijn. Ik denk niet dat bijvoorbeeld de gezamenlijke Basie- en Ellington-orkesten daar in 1961 op het album 'First Time!' aan konden tippen.

De Biggest Big Band wel wat massaal, maar er wordt goed georganiseerd gemusiceerd. Je krijgt dan ook een fikse stoot vitamine 'BB'. Van het soort dat Edwin Rutten de luisteraars van zijn Radio 6-programma 'Jazz in the Morning' ook graag toedient. Met arrangementen van onder anderen Sammy Nestico en Billy May, en een James Bond-medley van negeneneenhalve minuut wordt op zeker gespeeld. Ook met de keuze van de andere stukken trouwens; allemaal geheide hits. De eerste nummers worden in full swing gespeeld. 'Autumn Leaves' wordt heel klein uitgevoerd. In 'Stardust' stelen de trompettisten de show. 'Jumping at the Woodside' is een eerbetoon aan de Count Basie Big Band. In de twaalf minuten durende uitvoering van 'Ol' Man River' mogen de drummers van de beide orkesten een 'battle' uitvechten. 'Live at the Theaterhaus Stuttgart' bevat alle ingrediënten van een goede bigband-cd.

Hessel Fluitman

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

CONCERTVERSLAGEN

ICP-ORKEST OPENING EXPOSITIE HAN BENNINK

Bezetting:

Thomas Heberer (tp),
Wolter Wierbos (tb),
Michael Moore (as, kl),
Ab Baars (ts, kl),
Tobias Delius (ts, kl),
Misha Mengelberg (p),
Mary Oliver (v, av),
Tristan Honsiger (cello),
Ernst Glerum (b),
Han Bennink (d).

Datum en plaats:

25 februari 2012,
Museum Belvédère,
Heerenveen.

De catalogus van de expositie 'Bennink – Beats – Belvédère'.

De opening van de overzichtstentoonstelling van de kunstenaar Han Bennink in Museum Belvédère in Oranjewoud was één grote liefdesverklaring aan het zeventigjarige dubbeltalent. Voor de gelegenheid was het voltallige ICP-orkest naar Heerenveen gereisd. Het speelde stimulerend en liet goed samenspel horen. Uit de vroegere confrontaties tussen de mateloze drummer Han Bennink en de superieure, vriendelijke, pestkop pianist Misha Mengelberg, ontstond onnavolgbare, creatieve muziek. Maar waar de twee toen onvervaard tegen elkaar opbotsten, was het samenspel nu eerder hulpvaardig en stimulerend te noemen. Maar laten we bij het begin beginnen. De opener van de eerste set was 'Houseparty Starting' van Herbie Nichols. Een passend stuk voor het begin van een feestje. Want dat was het wel, dit concert. De melodie werd helemaal doorgespeeld in een arrangement van de altsaxofonist Michael Moore. Die nam ook de eerste solo. Uit de laatste solo klom het thema weer tevoorschijn. Een prima start. Bij de inzet van 'Caravan' van Duke Ellington en Juan Tizol werd wat om het thema heen gepreludeerd, totdat Wierbos het thema op zijn trombone inzette en feestelijk door de begeleidende motiefjes heen blies. Tenorsaxofonist Ab Baars nam vervolgens met een boeiende solo het stokje over.

'De opening van 'Bennink – Beats – Belvédère' was één grote liefdesverklaring aan het zeventigjarige dubbeltalent Han Bennink.'

In de tweede set, het orkest speelde drie keer twintig minuten, werd meer geïmproviseerd. Zo gebeurde het dat cellist Tristan Honsiger zijn instrument opzij legde en de overige muzikanten aangaf wat ze moesten gaan doen. Op die manier creëerde hij een spannend geheel van klanken. De combinatie van horen en zien leverde bovendien een fraai schouwspel op. Natuurlijk mocht de centrale figuur van deze dag, Han Bennink, laten horen wat je allemaal op een enkel snare-drummetje teweeg kan brengen. In de beperking kent men de meester, zo bleek maar weer eens.

Burgemeester Van der Zwan van Heerenveen maakte bij de opening van de tentoonstelling nog een mooie vergelijking: "SC Heerenveen haalt Marco van Basten, maar Belvédère haalt Han Bennink", zo merkte hij op. Wie van deze twee westerlingen de vergelijking als een eer mocht zien, liet hij in het midden, maar dat Heerenveen daardoor een sportieve en een culturele gemeente is, wilde Van der Zwan wel graag weten. De expositie van Han Bennink in museum Belvédère. 'Bennink – Beats – Belvédère' duurt nog tot 13 mei.

Ter gelegenheid van de expositie is een speciaal nummer van het museumtijdschrift verschenen. Het is tevens de catalogus bij de expositie. In het boekwerk staat een verslag van een gesprek dat directeur-conservator Han Steenbruggen in het najaar van 2011 met Han Bennink voerde. Verder veel foto's van beeldend werk, portretfoto's van Pieter Boersma en aanbevelingen van onder meer Auke de Vries, Anna Enquist, Adriaan van Dis en Wim T. Schippers. Verder is bij de catalogus een speciale minicd gesloten met daarop 'De Zeurpiet' van Guus Janssen en 'No Idea' van Misha Mengelberg, uitgevoerd door het ICP-orkest met Han Bennink.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

BRAD MEHLDAU TRIO

Bezetting:

Brad Mehldau (p),
Larry Grenadier (b),
Jeff Ballard (d).

Datum en plaats:

28 februari 2012
LantarenVenster,
Rotterdam.

Weken tevoren was het concert van het Brad Mehldau Trio al uitverkocht. Programmeur Frank Bolder kondigde het trio met gepaste trots aan en verzocht het publiek dringend om niet te fotograferen. Iedereen respecteerde dat: ik heb geen enkele oplichtende display gezien. Dat maakte het concert aangenaam rustig. Na het vierde stuk, 'I Concentrate On You', van Cole Porter, sprak Brad Mehldau tegen zijn publiek. Men reageerde verbaast over het feit dat hij dat in het Nederlands deed. Maar Mehldau pendelt met zijn gezin tussen ons land en de VS: "We zijn dán hier en dán daar". Even later verontschuldigde hij zich omdat hij vergat de band voor te stellen. Er klonk muziek van gevarieerde oorsprong: naast eigen werk ook onder anderen 'Hey Joe' van Jimi Hendrix, 'Friends' van Brian Wilson en 'Work' van Thelonious Monk.

Brad Mehldau Trio. (Foto: Michael Wilson)

Mehldau bleek weer de extatische improvisator waar hij om bekend staat. Hij steeg tijdens zijn melodische omzwervingen, vol zorgvuldig geplaatste dissonanten, tot grote hoogte, waarbij virtuositeit het won van sensitiviteit. Tegen het einde van het concert wist Mehldau dat gevoel wel op zijn publiek over te brengen. Hij speelde namelijk solo een klassiek getint, donker overgangstuk, waarbij hij alle uithoeken van de vleugel benutte. Bovendien zorgde hij voor smaakvolle begeleiding van een paar drumsolo's van Jeff Ballard. Larry Grenadier is Mehldau's bassist van het eerste uur. Hij was gedurende het hele concert een echte 'power engine'. Tijdens de onvermijdelijke toegift gaf hij een mooie, uitgesponnen, verhalende bas-solo. Mehldau gaf Grenadier alle ruimte, want hij zat op de pianokruk in de kleermakerszit, ontspannen te genieten van de muziek.

Peter J. Korten

CORRECTIE op nummer 173

In JazzFlits 173 deed Herman te Loo verslag van het concert van het **Starvinsky Orkestar** in het Bimhuis. Hij schreef in zijn bijdrage het stuk 'Requiem' toe aan Eric van der Westen. Het is echter een compositie van Eric Vloeimans.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

ICP-ORKEST

Bezetting:

Thomas Heberer (tp),
 Wolter Wierbos (tb),
 Michael Moore (as, kl),
 Ab Baars (ts, kl),
 Tobias Delius (ts, kl),
 Misha Mengelberg (p),
 Mary Oliver (v, av),
 Tristan Honsiger (cello),
 Ernst Glerum (b),
 Han Bennink (d).

Datum en plaats:

24 februari 2012,
 Grand Theatre,
 Groningen.

Vijfenveertig jaar geleden werd het ICP Orchestra opgericht door pianist Misha Mengelberg en drummer Han Bennink. Door de jaren heen legden zij de basis voor de Nederlandse geïmproviseerde muziek. Altijd zoekend naar de uiterste grenzen, soms ludiek, soms ogenschijnlijk onzinnig, maar altijd consistent in hun geloof hoe je muziek hoort te maken.

'Han Bennink blijft Han Bennink'. (Foto: Willem Schwertmann)

Mengelberg is inmiddels een fysiek oude man. Bij het eerste nummer werd hij door een begeleider naar de piano gebracht. Hij ging zitten en bleef wachten tot de rest van het orkest zou komen. Dat kwam maar niet. Dan duikt na een tijdje Han Bennink van achter de gordijnen op. "Misha, jij begint met een solo", roept hij. Het antwoord: "ooh", klinkt niet veel belovend, totdat Mengelberg de toetsen aanraakt en één van de mooiste openingen ooit speelt. Met de nadruk vooral op het melodische, waarin meteen Mengelbergs voorliefde voor pianist Herbie Nichols kan worden herkend.

Om beurten nemen de leden van het ICP de 'instant composing' voor hun rekening. De grote blazerssectie staat garant voor mooie harmonieën die eerder aan de streetband-stijl uit New Orleans doen denken dan aan een ICP-achtige fanfare. De harmonieën werden uitstekend afgewisseld met improvisaties waarbij saxofonist Eric Dolphy zijn vingers af zou likken. Michael Moore schitterde met zijn mooi heldere geluid.

Tobias Delius is duidelijk een product van het ICP. Zijn solo's zijn vaak onnavolgbaar, waarbij het steeds lijkt alsof het niet meer goed gaat komen. Tristan Honsinger kwam volledig tot zijn recht in zijn eigen compositie 'Broken World'. Bennink blijft Bennink. Je herkent de bebop-drummer van vroeger in hem en ook het ludieke gegooi met drumstokken en het dempen van trommelvellen met schoenzolen is niet verdwenen.

Er kwamen verder opvallend veel inspiratiebronnen van het orkest voorbij: 'Busy Beaver' van Herbie Nichols in een schitterend arrangement van Ab Baars en Monks 'Humph'. Monks 'Jack-Ing' vormde de toegift.

Het orkest brengt binnenkort een cd-box uit met een overzicht van zijn oeuvre. Dat klinkt als een afsluiting, wat gegeven Mengelbergs fysiek begrijpelijk zou zijn. De combinatie Mengelberg – Bennink blijft echter sterk dat lieten ze in het Grand Theater overduidelijk zien. Hopelijk zijn ze nog mijlenver weg zijn van de 'Last Date'.

Bart Hollebrandse

STAGEBAND

Bezetting:

Steven Sluiter (as, ss, fl),
 Kees Krabben (as, kl, fl),
 Sander Baan (ts, kl),
 Harry Broekman (bars, bkl),
 Pavel Shcherbakov (tb),
 Enne Feenstra (tb),
 Rosal Brandsma (tb),
 Bauke Kalma (btb),
 Libbe Oosterman (tp, flh),
 Johan Wienen (tp, flh),
 Piotr Quee (tp, flh),
 Rients Gratema (tp, flh),
 Tomotaj Kotnik (tp, flh),
 Marco Kerver (b),
 Elmer Bergstra (d),
 Tony Hoyting (p).

Datum en plaats:

9 februari 2012,
 Usva,
 Groningen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

De Stageband trad in het Groningse USVA aan onder leiding van Henri Gerrits, Hij nam onlangs het stokje over van Kurt Weiss. De stageband is een semi-professionele band die al zo'n dertig jaar bestaat en een uitstekende staat van dienst heeft. De muzikanten wonnen reeds verschillende bigband-concoursen. Hoogtepunt was de eerste prijs in de topklasse van het prestigieuze Nationaal Big Band Concours 2011. Maar ook in 2007 en 2008 vielen ze in dit Hoofddorpse concours in de prijzen. Verder staan trofeeën van de Dutch Bigband Contest (in 2010, 2008 en 2004) in de prijzenkast.

'De Stageband is een avontuurlijke enthousiaste bigband. Bovendien zijn de arrangementen van leider Henri Gerrits schitterend.'

Onder de titel 'Gerrits performs Gerrits' bracht de Stageband deze keer stukken van de hand van de nieuwe dirigent. Zijn kracht zit hem vooral in zijn arrangementen. Dat resulteerde in schitterende uitvoeringen van Wayne Shorters 'Black Nile' en Bronislau Kapers 'On Green Dolphin Street'. Harry Broekman en Pavel Shcherbakov gebruikten dat laatste nummer om een ware bariton-trombone-'battle' aan te gaan.

Het mooiste nummer was toch '@Starlight', een ingrijpend arrangement van Victor Youngs 'Stella by Starlight', waarin vooral tenorsaxofonist Steven Paul opviel.

Naast de schitterende arrangementen is er in de Stageband veel ruimte voor solo's. Daarin domineerde vooral de rietblazers met schitterende solo's van Steven Sluiter, Kees Krabben en de al genoemde Steven Paul.

Een enkele keer maakt de bigband een uitstapje naar buiten het jazzrepertoire, met name in 'B-Tango' van Dirk Balhaus, waarbij de rietsectie het zachtere houten geluid horen. Drummer Elmer Bergstra, die overigens voor de laatste keer meespeelde, en pianist Tony Hoyting hielden het enthousiasme van de blazers uitstekend in het gareel.

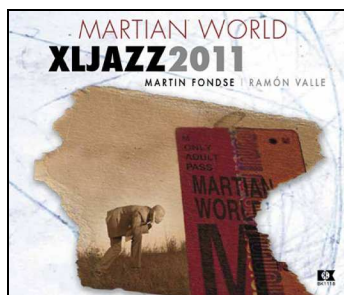
De Usva is eigenlijk te klein voor de volledige bezetting van een bigband. De Stageband had daar door een uitstekende beheersing van de kracht van een bigband geen enkele moeite en wist in die kleine ruimte een mooi open subtiel geluid neer te zetten. De Stageband is een avontuurlijke enthousiaste bigband die zeker een groter podium en publiek verdient.

Bart Hollebrandse

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of via de website van Adobe.

THE JAZZ CONNECTION

Voor de derde keer achtereen heeft de Zeeuwse componist, arrangeur, orkestleider en pianist Martin Fondse (Tholen, 1967) zich aan een Buitenkunst-project gewaagd met een stoet van jonge of nog tamelijk jeugdige muzikanten en ook ditmaal zijn de resultaten van die samenwerking op een fraai uitgegeven cd verschenen: 'XLJazz 2011', uitgebracht onder het label Disk BK 1118.

Na 'Martian Art' en 'Martian Club' is het deze keer 'Martian World' geworden. Wereldmuziek dus, voor degenen die graag muziek in vakjes verdelen. Fondse zit daar niet mee, want hij gaat toch zijn eigen gang, waar zijn muzikale impulsen ook vandaan komen.

In dit geval heeft hij dat gedaan als aanvoerder van vier trompettisten, drie trombonisten en vijf saxofonisten, aangevuld met drie fluitistes, nog eens vijf blazers - een sopraansaxofonist, drie klarinetten en een hoboïste - een strijksextet, een zesmans ritmesectie, (incidenteel) een zangeres en ook nog eens een gastsolist, pianist Ramón Valle; welgeteld 35 muzikanten, de baas inbegrepen. Al met al ruim voldoende om een massieve klankmuur op te trekken, maar dat is niet wat de bedoelingen van Fondse zijn. Zijn arrangementen zijn niet per se zwaar op de hand en meestal zeer dansbaar. Elf stukken koos hij ter bewerking, waarvan er twee werden ingebracht door pianist Valle en één door Eric Vloeimans, de rest was van eigen hand. Een hele kluit, zeg dat wel. En dan niet alleen voor de leiding en de uitvoerenden, maar ook voor de geluidstechnici van opname en mix. Prachtig hebben zij bijvoorbeeld de solopiano uitversterkt, zodat die helder en als een waar solistisch instrument te horen is. Maar die goede zorg voor de gastsolist is - naar mijn smaak en op mijn afspeelapparatuur - enigszins ten koste gegaan van de solisten uit het orkest, met name de soloblazers, die af en toe wat overspoeld raakten door het ensemble of door het enthousiaste ritmeteam, waarvan overigens geen kwaad woord te melden valt.

Martin Fondse heeft nooit ontkend dat hij een zwak heeft voor latin-ritmes. Dat is van het eerste tot en met het laatste nummer goed te merken en levert enthousiaste muziek op, zoals in Eric Vloeimans' tango 'Harry Bo', deze keer met Leo Alleman als trompetsolist, naast pianist Ramón Valle.

Een ander aspect van 'Martian World' vormen de stukken die als het ware gemaakt zijn voor filmbegeleiding, zoals 'Old Man's Bones', waarin een boogaloo-thema op en neer gaat naar een Chaplinesk walsje, via een gitaarsolo van Paulinho Paes en de sonoor knorrende baritonsax van Annette de Greeuw. De dames en heren cineasten (van wie we er intussen steeds meer lijken te hebben) zouden er verstandig aan doen eens goed naar deze plaat te luisteren; niet-filmende luisteraars trouwens ook. Of het nu gaat om de verzuchting 'Y si volviera', door Fondse met kleine bezetting op vibrandoneon gespeeld of om de kolossale uit-smijter 'Levitando', het mag er allemaal zijn.

A propos, iemand, die veel plezier aan deze plaat beleefd zou hebben, lijkt mij wijlen Willem Breuker. Het kan bijna niet anders of diens invloeden moeten een rol gespeeld hebben toen Martin Fondse 'A Mailman' op papier zette, over een postbode ergens op de Balkan, aangespoord door de gierende klarinet van Peter van Vliet.

Kortom, Martin Fondse en de zijnen hebben het weer voor elkaar gekregen om fijne muziek te maken. De financiële steun die zij ontvingen, werd goed besteed.

Lex Lammen

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection op de Concertzender. Die zijn de klok rond te beluisteren via: <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 5 maart 2012

1. **CATHERINE RUSSELL**
Strictly Romancin' (World Village)
2. **BRUCE BABAD**
A Tribute To Paul Desmond
(Primrose Lane)
3. **STEVE TURRE**
Woody's Delight (HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lommen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en Davey Schreurs. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS

Arne Van Coillie Unit speelt in Genk. (Foto: Luc Van den Bosch)

C-MINE JAZZ

C-mine, Genk

Datum: 12 en 13 april 2012

(<http://www.cminejazz.com>)

Met onder anderen: Miroslav Vitous, Mulatu Astatke, Lizz Wright, Sam Amidon Trio, Monty Alexander, Fly Trio, Phronesis, Pascal Schumacher Quartet en het Frank Deruytter Q-tet. feat. Peter Erskine, Mimi Verderame Quintet, Frank Vaganée Trio & Cyclop Max, Arne Van Coillie Unit, The Mirror Conspiracy en het Muze Jazz Orchestra.

KEEP AN EYE INTERNATIONAL JAZZ AWARD

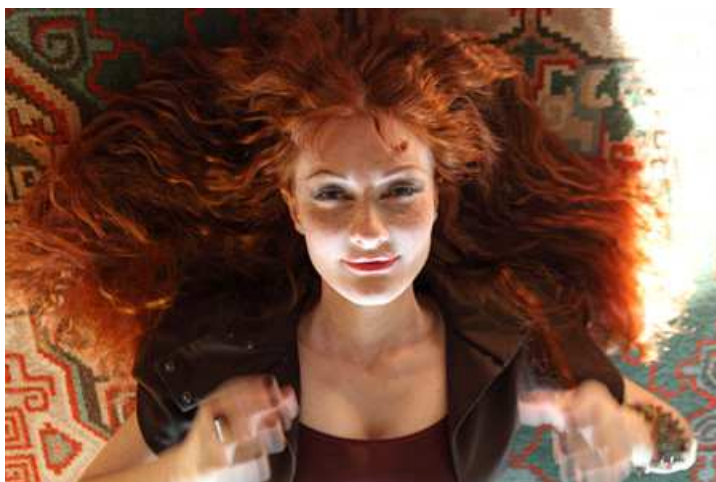
Bimhuis, Amsterdam

1 april 2012

De Keep an Eye International Jazz Award is een competitie voor excellente musici van de Manhattan School of Music New York, Temple University Philadelphia, New England Conservatory Boston en het Conservatorium van Amsterdam. Drie bands van het Conservatorium van Amsterdam nemen het op tegen drie bands uit de VS.

roo_tterdam_spe

MARIA MARKESINI 14 MAART IN DE DOELEN

Woensdagavond **14 maart** staat Maria Markesini om 20.15 uur met haar programma Cinema Passionata in De Doelen in Rotterdam (foto: Joke Schot).